

Ord,

Talade vid

FRU COLLEGII ASSESSORSKAN

EMILIE SOPHIE

PISTOLEBOKS'S,

FÖDD MALM,

Begrafning i Randasalmi den 26 Martii 1839.

af

Herr Kyrkoherden Philosophie Doctorn
Isaac Ahlholm.

WIBORG,

Tryckt hos Johanna Cederwaller & Son 1839.

Gillas till tryckning.

Borgå Domkapitel den 24 April 1839.

På befallning.

ADOLF SIRÉN.

Så inviga vi dig åt grafven och förgängligheten, du stoft af ett dyrbart föremål för en öm, af sorg belagen make och de små telnigar, som ännu icke känna förlusten af din moderliga ömhet, ej smärtan af sin saknad. Du är nu försvunnen ifrån kretsen af dina jordiska förbindelser; redan i blomman af din ålder föll du för skördarens lia, uppfyllde du din jordiska bestämmelse. Din sörjande make, dine anförvandter och vänner stå här vid din graf och känna i djupet af sitt hjerta saknaden af din ömhet, din öppenhet och oskrymtade välvilja — dessa voro de egenskaper, med hvilka du vann och fängslade hjertan. — Men trösten Eder, I sörjande vänner! Lugna Dig, Du tröstlöse make! De jordiska banden äro väl brutna — stoftet förvandlas till jord igen — men det rent menskliga, det andeliga och himmelska, som upplifvat detta stoft, som intagit edra sinnen och fängslat edra hjertan, — det lefver ännu — det vet af ingen förgängelse — det skall ännu en gång med Eder förenas i ett oförgängligt lif. Troheten, redligheten, människokärleken — den sanna dygden -- anden, som lefver och verkar uti den, skall, befriad ifrån jordens slagg, i förklarad och förädlad gestalt engång helsa Eder i en oförgänglig verld. Der, der i fridens hem skall Du, sörjande make, hugnas med återseen-

dets sälla öfverraskning Der skall Du återfinna din förlorade vän i kretsen af rena, himmelska väsenden, fri från plågor och qual. Der skall Du se henne skåda Gud ansigte mot ansigte. Der skall Du engång i spetsen för dina moderlösa barn framträda inför den Allsmäktiges thron och i förening med din nu förlorade maka prisa den Allsvåldige, som genom sin underbara och outgrundeliga försyn ledt edra öden till ett lycksaligt slut; ty det intet öga sett, intet öra hört, och uti ingen människas hjerta stiget är, det hafver Gud beredt dem, som honom älska. — Lärer då att riktigt fatta den Allvises ledning! Lärer att förtrösta äfven då ställningen synes sorgfull, utsigterna mörka och förtviflade! Edra beklämda hjertan söka lättnad — I finnen den inom edra egna bröst, I finnen den uti sjelfva eder sorg; ty äfven sorgen har sitt behag. — Försmå ej då, Du, tröstlöse make, försmån ej, I sörjande vänner, den rena, den ädla och himmelska njutning, Edra hjertan böra känna under föreställningen af den sällhet den Allgode beredt eder bortgångna vän! Ja, hon, den hängångna, sänder till Eder ifrån grafvens djup denna fridens helsning — hon bjuder Eder sitt sista Farväl — Farväl! säger hon, nu vill jag somna Och fridens hem bebo. O! varder snart välkomna Till samma goda ro. Ack! ljuft är hvilans läger Och natten fort förbi! Farväl! mitt hjerta säger; I himlen råkas vi.